

Світла зоря мудрості Володимира Пінчука

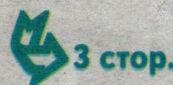
Цього сивочолого мужнього чоловіка впізнають на вулиці, він часто буває на зустрічах, спокій у його хаті порушують дзвінки від вдячних читачів. Володимир Степанович ПІНЧУК – людина з активною життєвою позицією, позаштатний кореспондент «Сарненських новин», постійно намагається зробити життя кращим, стосунки між людьми щирими, утверджує своєю творчістю найкращі людські цінності.

Його рідне село Підлісне розташоване на Дубровиччині. Напівголодне босоноге дитинство, але сповнене батьківською любов'ю, спонукало до мрій і захоплень, а щоденні клопоти змалку гартували волю, прагнення піднятися вище над сільськими буднями та нескінченною безпросвітною працею.

Мальовнича місцевість, краса лісів і лугов, безмежний простір полів захоплювали й дивували. А найбільше придивлявся та прислухався до працюючих, добрих і веселих людей, які бережуть і шанують пам'ять роду свого,

пісенні скарби та яскраві розсипи народної творчості й мудрості. З отчого дому проніс через десятиліття повагу до батька-матері, які навчали найвищих людських чеснот.

Кажуть, народжується людина – спалахує зірочка на небі. Сімдесят сім років тому засвітилася провідна зоря Володимира Степановича. А сталася ця радісна подія в сім'ї колгоспників Степана Тарасовича та Марії Данилівни 1 травня 1941 року.

Володя був третьою дитиною. Світить-висвічує яскрава та світла зоря мудрості Володимира Степановича, бо сам Бог наділив його неабияким талантом.

Дуже хотілося вчитися, а коли невеличка школа не вмщала всіх учнів, мама Володі частенько запрошувала весь клас із двадцяти шести учнів до себе додому. У той час це не було дивиною, у селах діти навчалися в порожніх хатах, бо в маленьких сільських храмах науки місць для всіх не вистачало. Ще з дитинства гостро помічав людські вади: байдужість, несправедливість, хитрість, обман. Хотілося з цим боротися, але кривдники не реагували на зауваження школяра. Вихід знайшов в однокуплетному віршуванні, почав наспівувати. Бачив, що слухачам подобалося, вирішив спробувати себе в прозі. Написав про одного з начальників колгоспу й надіслав у районну газету. І отримав неабияке задоволення, коли справедливість перемогла. Після закінчення семирічки навчався в Сарненському училищі № 1, одержав спеціальність механізатора широкого профілю.

Ще в Підліснянській неповній школі готував стіннівки з різножанровими сценаріями та гуморесками, біля яких збиралося багато учнів, щоб посміятися. А муза гумору простувала за Володимиром, нашіптуючи йому все нові теми для творчості, разом із нею запрошували в школи та клуби як організатора свят.

У 1960 році Володю призвали на строкову службу в армію. Сержантові Пінчуку командування оголошувало подяки як редактору кращої в полку сатиричної газети. Після повернення з армії в Сарненському ПТУ-21 здобув спеціальність електрика, а його твори читали в газетах «Дубровицький маяк», «Зміна», «Червоний прапор».

Володимир Степанович на своїх життєвих перехрестях спостерігав за людьми, з якими зустрічався, тонко відчував біль і радість людської душі, тож хотілося повідати читачам, застерегти від необдуманих вчинків, поганих звичок.

Із майбутньою дружиною познайомився герой моєї розповіді, коли влаштувався на роботу в Сарненське відділення державної охорони при відділі внутрішніх справ на посаду інженера, де працювала Марія Макарівна. Згодом закінчив заочне відділення Пінського індустріально-педагогічного технікуму за спеціальністю електрик, майстер виробничого навчання. Повертаючись додому пізно з роботи брався за свою улюблену справу – написання творів. У них він розмірковує над проблемами людського буття.

Невдовзі Володимир Пінчук стає позаштатним кореспондентом «Сарненських новин». Планка його творчості не знижується, вона піднімається висхідною. Лінією, отже пік життєвих історій оповідача тримається на висоті. Він, без перебільшення, один із найактивніших дописувачів газети. Його невігдані життєві історії користуються

неабияким успіхом у читачів. Не оминає Володимир Степанович і гострих політичних дискусій, які час від часу розгортаються на шпальтах часопису.

Про високу професійну майстерність свідчить, скажімо, його перемога в конкурсі «Як нас дурять», який проводило правління МВС України в Рівненській області на сторінках газети «Рівне-Ракурс». У 2004 році від генерала Цимбалюка отримав грошову винагороду за публікацію «Шукайте жінку» - драматичний твір про те, як нечесна, самовпевнена вдовиця шляхом одруження забрала у свого нового чоловіка квартиру й зробила його бомжем.

У 2006-ому високоповажне журі визнало Володимира Пінчука найталановитішим оповідачем в області в конкурсі «А от я знаю історію», що вже вдруге проводила обласна газета «Рівне-Ракурс» і ВАТ «Поліссяхліб». Це принесло вже відомому авторові багатьох популярних публікацій визнання його таланту на теренах області.

Першу літературну премію отримав оповідач за цікаву життєву історію під назвою «Велика сила кохання», а ще нагородили почесним дипломом і продовольчим презентом від хлібопекарні.

Творчість Володимира Пінчука популяризувати немає сенсу, різнопланові історії майстра слова самі знаходять шлях до читача, обпікають, розчулюють серце чи спонукають до сміху.

Часто можна зустріти Володимира Степановича в редакції газети «Сарненські новини», де він любить поспілкуватися, розповісти бувальщину, порадувати читачів новими доробками. Цей великий майстер оповідок справляє перше враження людини спокійної, тихої, врівноваженої. Але коли почне у властивій лише йому неповторній манері розповідати, дивуєшся, як слова розсипаються перлами життєвої мудрості й доброти, небайдужості та спостережливості, великої любові до життя, оптимізму й людяності. Вміє й цікаве інтерв'ю взяти у відомої людини, і критичний матеріал підготувати, і віршованою гуморескою чи сатиричною усмішкою розвеселити читача. В інтерв'ю з Володимиром Пінчуком дізналася, що перший вдалий вірш написав у десятирічному віці, сюжети для творчості знаходить у долях людей, а муза не залишає жодної хвилини спочинку, бо що нова зустріч - чергова життєва історія, то вже майбутня стаття. Провідні мотиви творчості - людські щастя й нещастя, несподівані життєві повороти й круговерті, все те, що нас оточує, але ми цього не помічаємо. Літературна спадщина письменника містить сотні прозових творів, багато гуморесок, є вірші, історії, оповідання, проявляв вміння в жанрі байки.

Життєве кредо пана Володимира - бути завжди чесним і відвертим.

Ще зі шкільних років зустрічався з неправдою, і коли протестував, на підлітка просто не звертали уваги. Безсонними ночами накреслював плани, підбирав слова, які на його думку, почують. Зайнявши позицію шукача справедливості постійно конфліктував, коли бачив недоліки в роботі влади, багато з чим не міг змиритися, писав у районну газету. Таким залишився і досі. Розповідаючи про дитячі роки, майстер слова згадує:

- Батько мій воював на фронті. Двічі приходила похоронка на нього, та повернувся живим. Усе життя до виходу на пенсію трудився технічним працівником у школі, а також у колгоспі. З фронту привіз гармошку, я навчився на ній грати. У селі клубу не було, сільська молодь збиралася по хатах, то мене часто наймали грати на вечорницях, збирали з усіх учасників по п'ять копійок, тож мав ще й заробіток. Після школи грав на весіллях у своєму та сусідніх селах. І знову ж таки мав прибуток, який віддавав батькам.

Безперечно, невигадані історії автора книги «Школа мудрої любові» Володимира Пінчука користуються неабиякою популярністю, про це свідчить широке коло читачів-шанувальників. У передмові є глибокий аналіз змісту видання, тож декілька речень хочу процитувати: «...вдумливий автор уважно й мудро досліджує та описує надзвичайно складні, драматичні й навіть трагічні відносини, що є навіть повчальними й нікого не залишають байдужими. Бо в цих історіях - саме життя з його святами та буднями, радістю та смутком, злетами душі чи її падіннями, і її високу моральність і відповідальність перед

Богом, суспільством і родиною...». Видавець і впорядник - Георгій Александрович, художнє оформлення Василя Сосяка.

- До речі, у розмові з Георгієм Борисовичем дізналася ще декілька цікавих штрихів із життя журналіста й письменника Володимира Пінчука. Час від часу при зустрічах із незнайомими людьми Володимир Степанович запитує: Ви, напевно, читаете Пінчука? - і представляється:

- Володимир Стаканович Пянчук.

А з добре знайомим колегою прощається:

- Чао, чао, Малиш!

І скажіть, будь ласка, хто не усміхнеться при цьому мудрому, досвідченому майстру гумористичного слова? Бо ж саме з глибин жартівливої, доброзичливої вдачі в його доробках є багато вігальних віршів, сам наспівує їх на мелодію відомих пісень. Першим критиком чергового твору пана Володимира є дружина. Якщо пустила сльозу, значить, твір цензуру пройшов. Оптимістичний, міцний і веселий наш оповідач живе повноцінним життям: працює в городі, любить господарювати, сам заготовляє на зиму дрова, щотижня розповсюджує газети, кросворди. Це в будні. А у свята хата наповнюється дзвінками голосами внуків, правнуків, яких привозять на гостину до батьків син і донька.

Ось такий він, Володимир Пінчук, із роду поліщуків. Талановита особистість, майстер слова, письменник, журналіст, знавець людських душ і прекрасний оповідач, який вплив свою зірку зі слів-перлинок у віночок талантів Сарненщини. Бо все у світі незвичайне - просте і мудре, якому треба навчатися юному поколінню, щоб не повторювало помилок інших і жило за Господніми заповідями.

Надія Свищевська